

SLOVENSKI NAROD

Izha je vsak dan popoldne, izvenčni nedelje in praznika. — Inserati do 30 petti vrti a Din 2, do 100 vrti a Din 2.50, od 100 do 300 vrti a Din 3, večji inserati petti vrsti Din 4. — Popust po dogovoru, inserati davek posebej. — »Slovenski Narod« velja mesечно in Jugoslaviji Din 12, za inozemstvo Din 25. — Rokopisi se ne vratajo

UREDNIŠTVO IN UPRAVNISTVO
LJUBLJANA Knafejeva ulica 6tev. 6.
Telefon: 31-22, 31-23, 31-24, 31-25 in 31-26

Podružnice: MARIBOR, Strossmayerjeva 3b — NOVO MESTO, Ljubljanska c., telefon st. 26 — CELJE, celjsko uredništvo: Strossmayerjeva ulica 1, telefon st. 65; podružnica uprave: Kocenova ul. 2, telefon st. 190 — JESENICE: Ob kolodvoru 101

Poštna hranilnica v Ljubljani st. 10.351

Odhod iz Prage

Praga, 5. aprila. r. Prezident dr. Beneš je včeraj popoldne ob 17.45 v spremstvu svoje soproge gospe Hane s posebnim vlakom odpotoval iz Prage v Beograd. V njegovem spremstvu so kancelar dr. Samal, šef protokola zunanjega ministra podočenji ministrski strimlji, šef vojne pisarne predstavnika republike dr. Remsa. Z dr. Benešem je odpotoval tudi jugoslovenski poslanik v Pragi dr. Vasilij Protić, obenem pa tudi svetnik oddelka za tisk pri predsedništvu vlade g. Zdenek Šmaranec.

Ze davno pred odhodom vlaka se je zbrala pred kolodvorom velika množica prškega meščanstva, ki je pripeljalo prezentu dr. Benešu navdušene ovacije. V salonu Wilsonovega kolodvora so se zbrali odlični predstavniki s predsednikom vlade dr. Hodžo. Navzoči so bili med drugimi notranji minister Černy, minister za narodno zdravje dr. Čeh, minister prosvete dr. Franke, finančni minister Kalfus, trgovinski minister Neumann, minister brez portfelja dr. Spina, in poštni minister Tučny, nadalje generalitet načelnikom generalnega štaba generalom Krejčíjem, predstavniki civilne in vojne hiše predstavnika republike, višji uradniki zunanjega ministra, člani diplomatskega zbora, vse obje jugoslovenske poslaništva ter delegacija Českoslovačko-jugoslovanske lige. Številni domači in tuji novinarji ter drugi odličniki.

Kmalu po 17.30 je prispel na kolodvor predstavnik dr. Beneš s soprogo. V imenu odličnikov ga je pozdravil predsednik vlade dr. Hodža, njegova soproga pa je izredno sopriga prezidenta krasen sopek. Prezident dr. Beneš se je srčno pozdravil z vsemi prisotnimi ter se nato par minut razgovarjal s predsednikom vlade, nakar je obšel častno čelo na perunu v vstopil v posebni vlak. Med zvoki vojaške godbe in urnebenim vzlikanjem množice je krenil v vlak s kolodvora in izginil v daljavi.

Sprejem na meji

Posebni vlak prezidenta dr. Beneša je dali ob 6.20 pri Klelebiu privozil preko državne meje in se je malo pred 6.30 ustavil na železniški postaji v Suboticu. Tu so pričakovali drugega gosta in ga pozdravili v imenu kraljevih namestnikov divizijski general Dušan Simić, poveljnik celokupnega letalstva, in imenu vlade minister dr. Spaho ter adjutanti, ordonočni oficirji in uradniki notranjega in zunanjega ministra, ki so prideljeni prezidentu dr. Benešu za njegovega bivanja v Jugoslaviji. Na bočno okrašenem perunu so bili navzočni

Brat med brati:

Navdušen sprejem prezidenta ČSR dr. Beneša v jugoslovenski prestolnici

Z največjo prisrčnostjo, kakor more le brat najdražjega brata, je danes Beograd sprejel in pozdravil v svoji sredi predstavnika najvernejšega zaveznika Jugoslavije, prezidenta českoslovaške republike dr. Edvarda Beneša

Ljubljana, 5. aprila

bin, člani diplomatskega zbora, beografski župan Ilić, komandant kraljeve garde general Stanković, predsednik českoslovaške kolonije v Beogradu in upravniki Beograda Acimović.

Vlak prihaja

Ob 10.25 je prispel vojni minister general Marić, ki je najprej pregledal častno čelo v sprejem report poveljnika vojaškega dela sprejema. Kmalu za vojnim ministrom se je pripejal Nj. Vis. knez namestnik Pavle s kneginjo Olgo. navdušeno pozdravljen od zbrane množice.

Vedno bolj se je bližal čas prihoda posebnega vlaka. Množice, ki je narasla v stotisoč, se je polačela vedno večja nestrost. Ob 10.36 je zadonelo na perunu rezko povelje:

Mirno!

Knez-namestnik Pavle se je med tem pozdravil z vsemi navzočimi odličniki. Med tem je prizvola na peron izvidniški lokomotiva. Kmalu zatem pa se je pokazal na zavodu posebni vlak.

Godba kraljeve garde je zasvirala českoslovaško državno himno, pred kolodvorom pa so začeli gromiti vzklik:

Zivel dr. Beneš! Zivelva Českoslovaška!

Prisrčen pozdrav

Točno ob 10.38 se je ustavil vlak na perunu. Prvi je izstopil jugoslovenski poslanik v Pragi dr. Protić, za njim pa českoslovaški poslanik dr. Girska, ki se je predstavil dr. Benešu peljal naproti do Subotice. Med tem so pristopili k salonskemu vagonu kraljevi namestniki Nj. Vis. knez Pavle, dr. Stanković in dr. Perović. V istem trenutku se je pojavil na vratih tudib predstavnik dr. Beneš, vesel se smehljajoč, in takoj pristopil najprej k knezu na-

mestniku ter se z njim prisrčno pozdravil ter nato poljubil roko Nj. Vis. kneginji Olgi. Nato se je pozdravil s kraljevima namestnikoma dr. Stankovićem in Perovićem, dočim se je njegova soproga gospa Hana pozdravila s kneginjo Olgo.

Prezident dr. Beneš je nato pozdravil vojne ministre generala Marića, nakar je skupno s knezem namestnikom in z vojnim ministrom pregledal častno čelo. V največji tišini, ki je ves čas vladala na perunu, se je jasno čul njegov pozdrav vojakom:

Pomoži Bog junaci!

Bog ti pomogao!

so gromili odvorni vojaki, med tem ko se je dr. Beneš globoko in spostljivo priklopil pred zastavo garde.

Vojni minister general Marić je nato predstavil prezidentu dr. Benešu člane vrhovne vojaške sveta.

Spremstvo prezidenta českoslovaške republike se je med tem seznanilo s člani članske vojaške hiše jugoslovenskega kraljevskoga doma.

Novinarski fotoreporterji in filmski operatorji, ki so snimali ves sprejem na perunu, so med tem usmerili svoje aparate na prezidenta dr. Beneša. Dr. Beneš, ki može pozdravil v se posebej ustavl, da so ga mogli mirno slikati.

Gostje in odličniki so se nato podali proti dvorni čakalnici. Tu je prometni minister dr. Spaho predstavil prezidentu dr. Benešu v njegovi soprigi dvorni dami govoril Hadžići in Lozanić, nakar je dr. Beneš seznanil kraljeve namestnike s svojim spremstvom. V dvorni čakalnici se je dr. Beneš nato pozdravil najprvo predsednikom vlade dr. Stojadinovićem, ki ga pozna že od prej in se zadržal z njim par minut v razgovoru. Po pozdravu s prisotnimi so se nato visoki gostje podali pred kolodvor.

Nepopisne ovacije ob vsej poti

Vojaška parada

Po prihodu v dvor je bila gostom serviran osvežujoča pičata in sandviči. Po kratkem odmoru so se visoki gostje z ostalimi odličniki preko dvornega vrta podali na Aleksandrovo cesto, kjer so bile postavljene tribune. Ko so zavzeli svoja mesta, se je pričela ob 11.30 velika vojaška parada, ki je trajala blizu do 12.30. Parada je odlično uspela in je napravila tako na goste, kakor na vse prisotne odličnike.

Kosilo na dvoru

Po končani paradi je bilo na dvoru svečano kosilo, ki so se ga udeležili poleg visokih gostov člani vlade, diplomatskega zboru in drugi odličniki.

Pogajanja

z Gandhijem

Delhi, 5. aprila. w. Za prihodnje dni se pričakuje vabilo indijskega podkralja Mahatmi Gandhiju na sestanek, na katerem bi razpravljala o odporu indijskega kongresne stranke proti političnemu sodelovanju na podlagi nove indijske ustawe.

Povratek Becka v Varšavo

Pariz 5. aprila. w. Poljski zunani minister polkovnik Beck, ki se je iz zdravstvenih razlogov mudil dva meseca na francoski rivieri, je odpotoval nazaj v Varšavo.

Nova vlada v Barceloni

Barcelona, 5. aprila. AA. Kakor znano je pred dnevi nastala v Barceloni kriza vlade. Spor med posameznimi parlamentarnimi skupinami je sedaj urejen. In nova vlada je imela sproči že svojo prvo sejo. Le dva zastopnika nacionalnega sveta dela se je nista udeležila, ker sta bila v Valenciji. Po seji je predsednik Companys izjavil, da se bo v kratkem vrnila druga seja vlade.

Borzna poročila.

Curitiba, 5. aprila. Beograd 10.—, Pariz 20.2025, London 21.4825, New York 43.75, Bruselj 73.88, Milan 23.12, Amsterdam 26.175, Berlin 176.40, Dunaj 80.10—81.85, Praga 15.81, Varšava 83.30, Bukarešta 3.25

tudi predstavniki lokalnih civilnik in vojaških oblasti. Po kratkem postanku je vlak nadaljeval pot proti Beogradu. Zaradi ure med potjo ni bilo oficielnih sprejemov in pozdravov, pač pa so na vseh postajah, skozi katere je vozil vlak, bili navzoči predstavniki oblasti in zastopniki raznih kulturnih in nacionalnih organizacij, ki so navdušeno vzklikali dr. Benešu in bratski českoslovaški republiki. Posebno lepo so bili okrašeni kolodvori v Novem Sadu in Zemunu.

Sprejem na postaji

Kmalu po 9. so se začeli zbirati na kolodvor oficielnih predstavnikov. Na perunu je bila postavljena častna četa pešadije kraljeve garde z zastavo in godbo. Peron je bil v zelenju in zastavah. Vsi stebri so bili oviti z venci, na vrhu pa menjajo se pritrjeni českoslovaški in českoslovaški grbi, obdani od malih trobojk v barvah obeh držav. Vhod v dvorno čakalnico je bil drapiran z dvema velikima jugoslovenskima in českoslovaškima trobojkama, ki sta se sliško prevačili okrog grobov obeh držav. Na enak način je bil okrašen tudi izhod iz dvorne čakalnice. Dvorna čakalnica je bila vse v cvetju in zelenju. Pomizah so bile razmeščene dragocene vase iz českoslovaškega stekla, napolnjene z najlepšim cvetjem.

Na perunu

Poleg častne čete so zavzeli svoje mestni člani vrh vojne sveta generali Belić, Nedić in Milovanović, šef generalnega štaba generali Nedić, pomočnik vojne ministra generali Petrović, komandan vojne mornarice viceadmiral Polić in drugi vojaški odličniki.

Pri vhodu v dvorno čakalnico so se zbrali

člani kraljevskoga doma, kraljeva namestnika Stankovića in Perovića, minister Antić, maršal dvora Colak-Antić, prvi kraljev adjutant general Rištić, dvorna dama Nj. V. kraljeva g. Hadžić, dvorna dama Nj. Vis. kneginje Olge. Lozanić, soproga českoslovaškega poslanika ga. Girska, nadalje upravnik dvora polkovnik Leko, z uradnikom kraljevega, cilvilnega in vojne doma.

V dvorni čakalnici so se zbrali člani vlade z ministrami predsednikom dr. Stojadinovićem na čelu, predsednikom senata dr. Mažuranićem, predsednikom narodne skupščine Cirićem, predstavniki vseh verodopovedi s patrijarhom Varnavom, nadškofom dr. Ujčićem in poglavarom muslimanske verske zajednice ter vrhovni ra-

Veličasten sprejem v Beogradu

Poleg najvišjih odličnikov je goste pozdravila več stotisočlava množica, ki je navdušeno manifestirala za jugoslov.-češkoslovaško bratstvo

vinarje in druge odličnike. Danes je v mestu zavladalo že

na vseggod živahno vrvenje.

Po ulicah so odmevale od ranega jutra zvonke koračnice vojaških godb, ki so spremljale posamezne edinice na dolochenje mesta, kmalu po 8. pa se je začela zbirati tudi šolska mladina, ki je postavila špalir na lev strani ulic od kolodvora do starega dvora, kjer bo za svojega bivanja v Beogradu stanoval prezident dr. Beneš. Otroci so imeli male jugoslovenske in českoslovaške zastavice, tako da je bil pogled na to desetisočlavo množico mladiine naravnost očarljiv. Desno stran ulic je zasedlo vojstvo v novih paradnih uniformah in sokolstvo. Vse ulice okrog kolodvora ter tja do dvora je napolnila že ob 8. zjutraj neprégledna množica, v kateri je gotovo

nad 200.000 ljudi

neprerno pričakajočih, da pozdravijo milionskega gosta in prijatelja.

Kupujte domače blage!

Gluhonemi so igrali

Člani Društva gluhenemih iz Ljubljane so nastopili v soboto v Celju, včeraj pa v Mariboru

Cele, 4. aprila
Pred šestimi leti se je ustanovilo podporno društvo gluhenemih v Ljubljani z namenom, skrbeti in delovati na tem, da bomo vedeli gluhenemih otrok dobi žolsko izobrazbo in da pomaga ter skrbi zlasti za sirote po končani žolski dobi, za nadaljnjo izobrazbo v tej ali oni obrti — sploh v vsakem poklicu, kjer sluh ni neobhodno potreben. Podrobnejše podatke vsebuje brošura »Pomoč gluhenemil mladincam, katero je izdal omenjeno društvo.

V letošnjem letu je pa to društvo, po prizadevanju strokovnega učitelja g. Vinko Rupnika, ki žrtvuje in posveča poleg težavnega strokovnega dela na zavodu v Ljubljani, ves prosti čas delu v tem društvu, sklemljo, da z javnimi nastopi v večjih krajih naše ozje domovine pokazejo uspeh pouka in izobrazbe teh revezev najširšim slojem, ki nimajo po večini pojma, kako veliko dobro storimo, če gluhenemim, ki so najboljši delavej v gori omenjenih poklicih, pomagamo. Koliko truda in napora je treba, da se gluhenemu v šoli izobraziti v tolko, da je sposoben za vpeljavavo v razne poklice velej, ki se tem po ukom bavi. Toliko večje zahvale in priznanja je pa vreden strokovni delavec, ki se žrtvuje izven sole tem revezem. Da je tako lepim uspehom dosegel omenjeni gozpod evo! smoter in pokazal širši javnosti trud svojega dela, zato mu je le najskrenejši čestitati in želiti, da bi še dolgo vztrajal in deloval na tej humani poti. Ves gluhenemim revezu mu bodo gotovo ostali večno hvaležni. Pravo hvaležnost do svojega vzgojitelja kaže vse življenje le gluhenemim, kar je največje in načitljive zadostenje in platio za njegov trud.

V Celju je senci pokazalo občinstvo s tevilmom obiskom prireditve v Narodnem domu in vsestransko naklonjenostjo, da ima smisel in čut de teh revezev, kaj jih ne moremo in ne smemo zapustiti.

Zato je potrebno, da se imoviti sloji ter razne korporacije pri poddelavah dobrodelnih podpor čim večkrat spomnijo na »Podporno društvo gluhenemih v Ljubljani. S tem pomagajo največjim revezem.

Pred 100 leti je živel na Dolenskem mož, ki si je, sicer dobro situiran, pritrugoval od ujet, da je pristrelil precej lepo premoženje, ki ga je zapustil gluhenemu na bivšem Kranjskem. To je bil ribniški dekan Holzapfel. Njegova zapuščina, katero so še drugi blagi ljudje podprli z manjšimi volili v ta namen, je v teknu leta tako narastala, da je bivša deželna vlada na Kranjskem leta 1900 zgradila lepo poslopje v Ljubljani ob Zaloški cesti, ki naj bi služilo izobrazbi gluhenemim otrok na bivšem Kranjskem. Z omenjenim dobrodelnim kapitalom so gospodarji aristokrati ledanje deželne vlade, učiteljstvo pa je plačevala dežela Kranjska.

Sloveni smo dobili tores pred 37 leti prvi tak popolnoma slovenski zavod. Med svetovno vojno pa je ta aristokratska sol-

dateska zavod zaprla in spremeniila v kužno bolnico svoje vrste ter govorila tudi gluhenem, ki je bila namenjena za vzdrževanje zavoda, porabila v vojne svrhe. Po prevratu, ko smo se zedinili, je pa prevzela jugoslovanska država zavod v svojo oskrbo. Sedaj, ko smo Slovenci združeni v dravski banovin, je pa ta zavod za nas mnogo prenajhnen, ker ni bil zgrajen za sedanjosti.

Gluhenemu otroku na bivšem Stajerskem je v bivši Avstriji sprejemala gluhenemica v Građevu — a ne vse — je nekaj so jih sprejeli vsako leto na zavod, kjer jih je nenehni vsemenski moloh požrl za vse čase in jih z le nemško izobrazbo iztrgal iz rok domaćinov ter udinjal v nemški obrti, koder so morali ti pridni delavej služiti letuje.

Istotako so izgubili otrok slovenskih staršev na bivšem Korosku in se našemu narodu odtujili, ker so jih na zavodu za gluhenemu v Celovju popolnoma germanizirali.

Le v Gorici je bil na tanočniji gluhenem, ki nimajo po večini pojma, kako veliko dobro storimo, če gluhenemim, ki so najboljši delavej v gori omenjenih poklicih, pomagamo. Koliko truda in napora je treba, da se gluhenemu v šoli izobraziti v tolko, da je sposoben za vpeljavavo v razne poklice velej, ki se tem po ukom bavi. Toliko večje zahvale in priznanja je pa vreden strokovni delavec, ki se žrtvuje izven sole tem revezem. Da je tako lepim uspehom dosegel omenjeni gozpod evo! smoter in pokazal širši javnosti trud svojega dela, zato mu je le najskrenejši čestitati in želiti, da bi še dolgo vztrajal in deloval na tej humani poti. Ves gluhenemim revezu mu bodo gotovo ostali večno hvaležni. Pravo hvaležnost do svojega vzgojitelja kaže vse življenje le gluhenemim, kar je največje in načitljive zadostenje in platio za njegov trud.

V Celju je senci pokazalo občinstvo s tevilmom obiskom prireditve v Narodnem domu in vsestransko naklonjenostjo, da ima smisel in čut de teh revezev, kaj jih ne moremo in ne smemo zapustiti.

Zato je potrebno, da se imoviti sloji ter razne korporacije pri poddelavah dobrodelnih podpor čim večkrat spomnijo na »Podporno društvo gluhenemih v Ljubljani. S tem pomagajo največjim revezem.

Pred 100 leti je živel na Dolenskem mož, ki si je, sicer dobro situiran, pritrugoval od ujet, da je pristrelil precej lepo premoženje, ki ga je zapustil gluhenemu na bivšem Kranjskem. To je bil ribniški dekan Holzapfel. Njegova zapuščina, katero so še drugi blagi ljudje podprli z manjšimi volili v ta namen, je v teknu leta tako narastala, da je bivša deželna vlada na Kranjskem leta 1900 zgradila lepo poslopje v Ljubljani ob Zaloški cesti, ki naj bi služilo izobrazbi gluhenemim otrok na bivšem Kranjskem. Z omenjenim dobrodelnim kapitalom so gospodarji aristokrati ledanje deželne vlade, učiteljstvo pa je plačevala dežela Kranjska.

Sloveni smo dobili tores pred 37 leti prvi tak popolnoma slovenski zavod. Med svetovno vojno pa je ta aristokratska sol-

ljubezenske šreče označujejo njeni Mimi. Žela je mnogo priznanja in ostavila vtršek najresnejše stremece, izredno sposobne in simpatične pevke.

V Gostiju je imela izvrstnega partnerja, ki je v igri zopet pokazal velik napredok. Ima v sredini legi svojega glasu, največje odlike in se v visinah — vltic kvarnemu vplivu sedanjega deževnega vremena — čeprav ne brez napora zmogavito uveljavlja. Ponavljam pa in vztrajam: več nam je le pota, kakor sila, lepše nam je umirjeno, neprisiljeno petje kakor imponiranje z dinamikom!

Včeraj dopoldne pa smo poslušali srčano mladinsko opereto v treh dejanh »Peter in Miska« po besedilu dijaka Norba Neugebauerja in z glasbo dijaka Milana Asića ter v režiji dijaka Viktorija Lelejka. Gostovalo je mladinsko gledališče iz Zagreba in nam prineslo najprijetnejše presečenje. Igrajo in pojo skoraj sami dijaki srednjih in učencov osnovnih šol, dečki in dekle, živahen in spretan dirigent je sam komponist, le dve oseki peka in njegovo ženo, igrata odrasla, gg. Jos. Rutic in H. Ebrić-Frič.

Junka operete pa je mali Branko Ptčar. Kako nam ta deček poje, govoril in igra pekovega vajence, siroto Miska, je naravnost neverjetno in čudovito. Tu ste videli jedva se sledove dilematizma; v celoti je mali Ptčar podal dovršeno kreacijsko. Ceprav je partie velika, jo zmoguje odlično, ceprav je partie pisana včasih previsoko, premoguje višine kakor rutinski pevec. Skratka, Branko Ptčar je izreden pevski in igralski talent. Prejel je ogromno aplavza in več darov ter je brez dvoma danes v ustih vseh neštetnih otrok in staršev, ki se ga upravičeno občudovali. Po zaključni predstavi je zaklical: »Na svinjenje!«

Ce se gostovanje res ponovi, opozarjam vse deco in vse starše v mestu in v okolici: ne zamudejte reprise! Videli in slišali boste predstavo za mladino, kakšne na našem odru še ni bilo!

A tudi vsi ostali dijaki in učenci so bili v svojih ulogah ter v vseh ansamblskih priporočih prav dobrski. Dejanje je potekalo vse skozi gladko in naravno ter ostavilo vtršek popolnega doživetja. Besedilo je zabavno, logično, naravno razvijano in v zaključku etično, vrgojno. Glasba je kajpak eklektrična, mestoma naslonjena na ljudsko poppevko, a zelo prijetna, melodična, ritmično pisana in prav živahnica. Instrumentacija M. Kasovića-Cvijića je zelo spretna in prikupna. Režija je prav srečna, inscenacija lepa, a oprema, dečki in dekle in dve vodni odrasli, ma v krasnih, slikovitih hrvatskih nosah, izredno prijetna.

Nabito polno operno gledališče gotovo že dolgo ni imelo toliko navdušene prispevke med mladino in starino, ki bi odhajala po predstavi tako polno zadovoljna kakor včeraj.

Ce le mogoče, naj se torej gostovanje ponovi. Zaradi hrvatskega besedila opere pa bi ne bilo napak, ako bi mladini kdopred predstavo na kratko in Šaljivo poveleni vsebino dogodka. Ali pa jo povejte v dnevnikih!

Snoči smo imeli 25. predstavo češke J. Beneševe operete »Pod to goro zeleno...«. V gledališču, ki je bilo dobro obiskano, je vladala velika zadovoljnost, ki se je izražala z neprestanim aplavzi solistom. Na suferski kabini se je v obročku lučk svetila strelka 25. in biljeteri so razdajali brezplačno valček »Rad bi imel tvoj foto«. Občinstvo se je vidno izvrstno zabavalno. Od 5. septembra 1936 do 4. aprila 1937 pet in dvajset predstav iste opere je pri njej vsekako izjemno dogodek. Češka zmaga!

Fr. G.

Ples milijonov

Pet tednov pred zgodovinskim 12. majom ne dobiš več v Londonu poštenega stanovanja niti kotička, od koder bi lahko gledal slavnostni sprevid ob kronanju kralja Jurija VI. Sedeži in stojisci na tribunah, pri oknih, na balkonih in na strehah hiš, koder se bo pomikal sprevid, so že davno razprodani. Ljudje so plačali za njih nad 1.500.000 funtov sterlingov. Za eno dobro stojisko pred parlamentom in Westminsterovo opatijo so plačevali po 20 do 50 funtov sterlingov, za dobro mesto pri oknu pa 10 funtov. Koliko so zaslužili pri tem še posredovalci, ki so prodajali sedeže in stojisci na strehah in drugje, tretje, četrte in tudi pete roke, si lahko mislimo.

Podjetni hotelirji so dali napraviti tribune na strehah in ljudje so se kar trgali za sedeže po 15 funtov sterlingov. Bogati inozemci, ki si lahko najamejo celo vilu ali hišo, so plačali po 1.500 do 2.500 funtov najemnine. Dva balkona baš nasproti Westminsterske opatije sta šlo po 900 funtov. Nekateri bogati Američani so si začeli plačati kar po več mest, da bodo lahko gledali slavnostno povorko na raznih krajih. Za najslabše mesto pri oknu, od koder se bo videla povorka le za silo, se plača še vedno 3 do 5 funtov.

ni svečanosti so bili člani diplomatskega zboru silno prisoten, ko so prvič videli v kraljevskih palacih dame, običene z največjo evropsko eleganco. Poznalo se jim je pa, da takih oblek niso vajene. Na šahovnici je zvezno vožiti po londonski okolici, dokler ne dobim novih navodil. Storil sem tako in vozil do pol dvanaestih, ko mi je mlada dama na enkrat naročila najazj k palaci militarnega Harrisa v Bondstreetu. Ustavl sem se pred palaco. Gospod je izstopil in mi naročil, naj počakam. Odčkal je v palaco, čez nekaj minut se je pa vrnil, skoraj pritekel je in hitro skočil v avto. Na vprašanje policijskega komisarja, ali je preprčan, da se je vrnil isti mož, ki je bil izstopil iz avtomobila, je šefer odgovoril:

— Zli se mi, toda preprčan o tem nisem. Bila je tema tako, da bi ne mogel priteći, da je bil isti.

— No, skozi govorilno cev mi je bilo potem narečeno, naj odpeljem na Whalstreet 18. Ko sem tam ustavl, je skočila iz avtomobila mlada dama in mi precej zasopila zaklica, naj se vrnem nazaj v Bondstreet, sama je pa izginila v vežo. Storil sem tako in ko sem vozil nazaj, sem opazil nekoga gospoda, kako stoji in mi maha s palico v znaku, naj ustavim. Bil je tale gospod... — Pokazal je na prince Le Jinga. — Ustavl sem, tale gospod je odpri vratca avtomobila in jel govoriti. Kar sem zasiščal prestrašen krik. Skočil sem na ulico, kjer je stal ta gospod in kazal s palico v avto. In že sem zagledal — mrlja.

Tedaj je pa policijski komisar vprašal:

— Ali ste opazili na mrlju kaj posebnega?

Videl sem mimogrede nož ali bodalo, opazil sem pa tudi, da je bil mrljev ovratnik odprt, kakor da je počil.

Kakšen naj bo profesor

Zanimiva anketa madžarskega pedagoškega dr. Pavla Gasparja

Madžarski pedagog dr. Pavel Gaspar, ravnatelj gimnazije, je preden med 2.000 srečanjemi iz Budimpešte in drugih mest pisanec ankete o tem, kakšen naj bi bil po mnenju studentov in studentic idealen profesor. Anketa se je razvijala točno po pravilnem tajnega glasovanja in profesorji niso imeli niti pojma o nji. Dr. Gaspar je prišel po dogovoru z ravnateljem tega ali enega zavoda v solo, kjer je razdelil med dijake vprašalne pole. Dijakom ni bilo treba napisati na polo imen, temveč samo razred, starost in ime solo. Dobili so začetki vprašalne pole, da vprašalne pole ne pridejo v roke profesorjem. In tako so lahko brez strahu povedali svoje mnenje. Vprašalne pole, na katere so se dijaki pomotoma ali v preveliki vneti podpisali, so im bile celo vrnjene.

— Profesor bodi strogi, toda vedno pravilen. Seveda pa ne sme biti tiran. Res je, da znamo dijaki profesorja razjeziti, toda krivda pada tudi nanj. Profesor naj ne bo slabic, kajti take profesorje zanikuemo.

— Profesor za katedrom ne sme biti vzuvišen uradnik. O, ki bi nas razumel! Mi smo mladi in imamo več temperamento. Za to nas ne sme kaznovati.

— Naj nas profesor rajši tepe, samo da se nam ne posmehuje. Nikoli se nam ne sme posmehovati, kajti zaušnice svojih očetov prenasmemo mnogo lažje nego posmehovanje profesorjev.

Dijak prvega razreda je odgovoril: Po mojem mnenju je zelo lahko biti dober profesor. Načelno je zelo dober, načelno je prijetno in potrebitno. Dijak neke podeželske gimnazije pravi: Dobri profesor je tisti, ki ne daje vedno prednosti dijakinjam. Dekleta imajo iste pravice kakor mi in zato bi morali profesorji ravnavati z njimi enako kakor z nimi.

Studentke srednjih šol si žele skoraj brez izjemne mlade profesorce. Starejše profesorce, zlasti stare device, nimajo za mlada dekle nobenega razumevanja. Profesorce bodi mlada, stroga in pravila. Prednosti naj ne daje nobenemu dekle.

— Profesor naj ne ukazuje, temveč svetuje. Ko vstopi v začetku ure v razred, naj se smre.

— Če pridemo k profesorju med odmorom, želimo, da bi ga lahko vprašali tudi

kaj takega, kar se ne nanaša neposredno na solo. Dijaki želimo, da bi bil tudi potreživ ter poslušal tudi naše zasebne zelje in da pa do nas kratkomalo zavrne, ces, zdaj imam odmor tudi jaz.

— Profesor bodi strogi, toda vedno pravilen. Seveda pa ne sme biti tiran. Res je, da znamo dijaki profesorja razjeziti, toda krivda pada tudi nanj. Profesor naj ne bo slabic, kajti take profesorje zanikuemo.

— Profesor za katedrom ne sme biti vzuvišen uradnik. O, ki bi nas razumel! Mi smo mladi in imamo več temperamento. Za to nas ne sme kaznovati.

— Naj nas profesor rajši tepe, samo da se nam ne posmehuje. Nikoli se nam ne sme posmehovati, kajti zaušnice svojih očetov prenasmemo mnogo lažje nego posmehovanje profesorjev.

Dijak prvega razreda je odgovoril: Po mojem mnenju je zelo lahko biti dober profesor. Načelno je zelo dober, načelno je prijetno in potrebitno. Dijak neke podeželske gimnazije pravi: Dobri profesor je tisti, ki ne daje vedno prednosti dijakinjam. Dekleta imajo iste pravice kakor mi in zato bi morali profesorji ravnavati z njimi enako kakor z nimi.

Studentke srednjih šol si žele skoraj brez izjemne mlade profesorce. Starejše profesorce, zlasti stare device, nimajo za mlada dekle nobenega razumevanja. Profesorce bodi mlada, stroga in pravila. Prednosti naj ne daje nobenemu dekle.

— Profesor naj ne ukazuje, temveč svetuje. Ko vstopi v začetku ure v razred, naj se smre.

— Če pridemo k profesorju med odmorom, želimo, da bi ga lahko vprašali tudi